

Sinodalitat per a la missió

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquestes dues paraules poden semblar estranyes per a moltíssima gent i, de fet, ben pocs sabrien donar-hi continuïtat. Però en el camp eclesial ja fa temps que ressonen com a reptes a enfrontar en el canvi d'època en què som immersos. Hem de ser ben conscients que el temps de la «cristiandat» —quan l'ambient era majoritàriament cristià i la cultura empenyia vers els sacraments i la pregària cristiana— ja ha passat. Ara som en uns moments en què impera un «paganisme», en el sentit que Déu no és present en el cor i en la quotidianitat de la vida. El sentit religiós ja no es fa present en els moments crucials de l'existència: néixer, créixer, sexualitat, família, malaltia, mort; sense oblidar els camps de la cultura, l'ensenyament, l'economia, la política. Per a molts dels nostres coetanis Déu no hi és, ni hom l'espera.

En un context postcristià, l'Església està cridada a caminar sinodalment per renovar amb esperit missioner l'anunci de Crist

Aquesta situació en relació amb la fe cristiana enmig dels nostres pobles i ciutats —fins i tot en les nostres mateixes famílies i amistats— no ens pot deixar indiferents. Com a creients hem de tenir presents aquestes paraules seves: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona Nova. Els qui creuran i es faran batejar se salvaran, els qui no creuran seran condemnats* (Mc 15,15-16). Tots els qui creiem en Crist, després de sentir aquest enviament del Mestre, no podem restar impàvids, com si això no fos per a nosaltres, sinó que hem d'experimentar la santa insatisfacció de veure que no hem fet tot el possible perquè molts s'hagin pogut trobar amb Jesús i, en ell, trobar el sentit de la seva vida. Si guem ben conscients que la manca de sentit en el cor d'una persona solament duu a la buidor, al frec desagradable del

no-res, al desassossec que genera la inconsistència de l'ésser. ¿Ens podem permetre de mirar a un altre costat, cercant culpables d'aquesta situació, sense fer res nosaltres?

L'Església ens convida a esdevenir més i més missioners. Per a ajudar-nos a assolir aquest objectiu, ens demana que ens posem en camí amb altres que tinguin el mateix neguit. Hem de ser capaços de trobar-nos per compartir sinodalment —cercant la voluntat de Déu, a la llum de l'Esperit Sant, en l'escolta de la Paraula de Déu i en el diàleg mutu—, per tal de descobrir els camins a fressar en l'anunci de Crist enmig del nostre món.

Faig una crida, doncs, a tots els qui formem l'Església de Vic a acollir la invitació a constituir grups —en parròquies, arxiprestats, moviments, associacions— que vulguin viure l'experiència de la sinodalitat per a la missió en aquesta terra nostra.

